

3. kapitola

Spongebob otevřel oči. Zjistil, že leží na zádech, kouká na nebe a je celý zamotaný v chaluhách. Bolela ho hlava. Sáhł si na ni a nahmatal velikánskou, bolavou bouli. „Au!“ vykřikł. Vstal a trošku se mu zatočila hlava. „Musel jsem se strašlivě praštit do hlavy!“

Uviděl svou čapku od Křupavého kraba a zvedł ji. „To je ale legrační čepice. Zajímalo by mě, komu asi patří. Možná bych měl zjistit, kdo ji ztratil. Anebo ji tu radši nechám, pro případ, že by se pro ni někdo vrátil,“ rozhodł se nakonec.

Spongebob se rozhlédl kolem sebe. „Je to tu docela pěkné... hej! Počkat! Kde to jsem? A jak jsem se sem dostal?“

Posadil se vedle malé tůňky a zadíval se na svůj odraz ve vodě. „Takhle tedy vypadám?“ Prohlédl si odraz ještě zblízka. „Hmm, nevypadám vůbec špatně!“

Potom si prohlédl to, co měl na sobě: „Proč mám na sobě ty kalhoty? A tu bílou košili? A červenou kravatu? Hmm...“ Spongebob se na vteřinku zamyslel.

„No, nevím, proč to na sobě mám, ale v každém případě aspoň vím, jak se obléct!“

V dálce Spongebob uviděl něco, co vypadalo jako velké město. „Možná támhle ve městě by mi někdo mohl pomoci.“

Spongebob se tedy vydal na cestu a přitom si v duchu říkal: „To je legrační. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenuju.“ Dál se snažil přijít na to, jak zní jeho jméno, ale neměl ani tušení.

Jakmile se Spongebob přiblížil k městu, uviděl velkou ceduli s nápisem: **VÍTEJTE V NOVÝCH CHALUHÁCH!**
POČET OBYVATEL: 1 656 076.

„Tady mě určitě musí někdo znát. Ti mi řeknou, kdo jsem,“ říkal si v duchu Spongebob.

Ulice Nových Chaluh byly přeplněné auty a autobusy a taxíky. Na chodnících se tísnily davy.

Spongebob narazil na vysokého pána, který myl okno. Poklepal mu na rameno. „Promiňte, pane. Víte, jak se jmenuju?“

„Ne,“ odpověděl pán. „A jak?“

Spongebob byl v rozpacích. „Ehm... já to zapomněl. Proto jsem se vás ptal.“

„No, a jak to já mám vědět?“ řekl na to pán. „Proč se nepodíváte do řidičáku?“

Spongebob se usmál. „To je skvělý nápad!“ Sáhł do kapsy a vytáhl z ní peněženku. Otevřel ji, ale žádný průkaz tam nebyl. Spongebob totiž v autoškolě nikdy neprošel zkouškami. „Hmm,“ usoudil Spongebob, „myslím, že asi nemám řidičák.“ Nato vytáhl z peněženky lísteček s nápisem: „Dlužím ti jednu žvýkačku.“ Byl podepsaný „Patrik Hvězdice“.

„Kdo je Patrik Hvězdice?“ podivil se Spongebob.

4. kapitola

V Zátíší Bikin mezitím Sandy doběhla až k Patrikovi domů, kde ho našla, jak podřimuje. „Ssst! Probuď se,“ řekla Sandy. „Viděl jsi Spongeboba?“

Patrik zvolna pootevřel jedno oko. „Eh, ne. Samozřejmě že jsem ho ani nijak zvlášť nehledal,“ dodal ještě.

„Myslím, že Spongebob zmizel!“ vyjekla Sandy.

„On účinkoval v kouzelnické show?“ podivil se Patrik.

„Ne, zkrátka jen zmizel! Nepřišel do práce ke Křupavému krabovi!“ zvolala Sandy.

Patrikovi se oči zalily slzami a rozplakal se. „Ach ne! Spongebob je pryč!“

Sandy ho poplácala po zádech. „Neboj, my ho najdeme.“

„Ale kde může být?“ ptal se Patrik přes slzičky. „Třeba se mu něco stalo!“

„A právě proto se ho my dva vydáme hledat!“ odvětila Sandy.

Patrik vyskočil: „Jde se na to!“ Nadzvedl svůj kámen a nahlédl pod něj: „Ehm... cože to hledáme?“

Sandy si povzdechla. „Ale no tak! Hledáme Spongeboba!“

Vtom Patrik zvedl ruku a oznámil: „Tímto přísahám, že nebudu jíst ani spát ani nepůjdu na záchod, dokud nenajdeme mého nejlepšího kámoše Spongeboba!“

5. kapitola

Mezitím Spongebob ve městě zastavoval každého, koho potkal, a ptal se, jestli ho někdo nezná. Potom se taky všech zeptal, jestli neznají Patrika Hvězdici.

Jenže je nikdo neznal.

Nakonec zoufalý Spongebob vyšplhal až na vrcholek sochy uprostřed velkého parku a zvolal: „VÍ NĚKDO, KDO JSEM?“

Ale nikdo mu neodpověděl.

Spongebob slezl ze sochy na zem. Posadil se na lavičku a dal se do pláče.

Šel kolem něj starý pán s holí. „Copak se ti stalo, mladíku?“

Spongebob si otřel slzy: „Nemůžu si vzpomenout, kdo jsem, a vypadá to, že mě tu nikdo nezná.“

„Hmm, tak to aby sis raději vymyslel nové jméno,“ navrhl mu starý pán.

„Ale když já nevím, jak bych se měl jmenovat,“ odpověděl smutně Spongebob.

Starý pán se na něj chvíli díval a škrábal se přitom na bradě: „No, jsi houba, nosíš hnědé kalhoty a připomínáš mi jednoho chlapíka jménem Pepa, se kterým jsem chodil do školy. Tak co kdybychom ti říkali SpongePepa Hnědé kalhoty?“

Spongebob se rozzářil: „Perfektní!“

